Р Е Ш Е Н И Е
№ 3546

гр. София, 26.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 14 състав,** в публично заседание на 28.04.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Наталия Г Дринова, като разгледа дело номер **1843** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за министерството на вътрешните работи.

Образувано е по жалбата от Й. С. С., против издадената от временно назначен на длъжността „директор“ на Столичната дирекция на вътрешните работи - МВР ЗАПОВЕД № з - 1199/22.01.2014 г., с която на жалбоподателя - полицай, категория „Е” втора степен, в 08 Районно управление „Полиция“ е наложено дисциплинарно наказание „уволнение”.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на административния акт, поради неспазване на формата, неправилно прилагане на материалния закон, както и поради издаването му извън определения с чл. 225 ЗМВР срок. В съдебно заседание е представляван от упълномощен адвокат, който поддържа жалбата и искането за отмяна на оспорената заповед. Не заявява претенция за присъждане на разноски, вкл. такива за заплатено адвокатско възнаграждение. Представя писмена защита.

Ответникът, чрез юрисконсулт оспорва жалбата. Освен удостоверение за компетентност на издателя на заповедта, не ангажира доказателства, извън представените с административната преписка. От тях се установява, че подателят на жалбата Й. С. С. е бил назначен на длъжността „полицай“ в 08 РУП – СДВР, в Група „Охрана на обществения ред“. На 19.09.2013 г. в извънработното му време, около 23, 45 часа в [населено място], при управляване на лек автомобил в [населено място] е участвал в пътно-транспортно произшествие с друг автомобил, но е отказал да бъде

тестван с технически средство („Дрегер“ 7410, № 0020) и въпреки издаден му талон, не е явил в медицинско заведение, за да даде кръвна проба за изследване, дали е употребил алкохол. На 02.10.2013 г. ВНД директор на СДВР е издал Заповед, рег. № з-15663/02.10.2013 г. (на л. 19 от делото), с която е образувал дисциплинарно производство срещу държавния служител полицай Й. С. С., във връзка с горния случай, като е определил и състав на дисциплинарната комисия. В самата заповед за образуване на дисциплинарно производство е описана фактическата обстановка на произшествието, в което е участвал жалбоподателят и е определен едномесечен срок за изготвяне на становище, т.е. до 02.11.2013 г. С издадени впоследствие заповеди с №№ з- 17407/04.11.2013 г. (л. 21) и з-19507/04.12.2013 г. (л. 20) дисциплинарнонаказващият орган е удължавал срока за приключване на производството – съответно до 02.12.2013 г. и до 11.12.2013 г. В крайна сметка е изготвена от дисциплинарната комисия Обобщена справка, рег. № 40194/05.12.2013 г. (л. 26), с която е предложено на директора на СДВР да наложи на полицая дисциплинарно наказание „уволнение“, за извършено тежко нарушение на служебната дисциплина, изразяващо се в това, че: (цитат) „на 19.09.2013 г. в качеството си на държавен служител в МВР е допуснал транспортно произшествие с управляван от него лек автомобил, след което е отказал да бъде изпробван за употреба на алкохол с техническо средство алкотест „Дрегер“ 7410+ с № 0020 и не се явил за медицинско изследване н а концентрацията на алкохол в кръвта му, с което служителят виновно е нарушил етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, регламентирани в т. 17, б. „в“ от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР…, за което на основание чл. 224, ал. 2, т. 4 и чл. 227, ал. 1, т. 10 ЗМВР с налага дисциплинарно наказание „уволнение“. Комисията е подписала и Становище, рег. № 40854/11.12.2013 г. (л. 22) в същия смисъл. С оспорената Заповед № з - 1199/22.01.2014 г. (л. 7) е наложено на жалбоподателя дисциплинарно наказание „уволнение”, за извършено нарушение на чл. 224, ал. 2, т. 4 ЗМВР, „което по смисъла на чл. 227, ал. 1, т. 10, вр. чл. 230, ал. 2, т. 4 ППЗМВР е несъвместимо с оставането му на служба“

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.- ГРАД, след като взе предвид доводите на жалбоподателя и доказателства по делото, приема от правна страна следното.

Жалбата е процесуално допустима за разглеждане, а по същество е и основателна.

Изложените фактически обстоятелства Съдът приема за доказани от обсъдените по – горе писмени доказателства. Не е спорно като цяло (без да се обсъжда вината) участието на жалбоподателя в ПТП, както и че е отказал да бъде изпробван с техническо средство, установяващо наличие на алкохол в издишвания въздух и не е дал кръвна проба, за да бъде изследвано, дали е употребил алкохол. Пряко отношение към това му поведение има нормата на т. 17, б. „в“ от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР (л. 58 от делото) и такова деяние, нарушаващо етичните правила и уронващо престижа на службата „друго тежко нарушение на служебната дисциплина“, по смисъла на чл. 227, ал. 1, т. 10 ЗМВР и според определението, дадено с чл. 230, ал. 2, т. 4 ППЗМВР. Извършването на деянието, според Съда е установено и доказано по несъмнен начин. Не подлежи на съмнение и неговата морална укоримост, като се имат предвид завишените изисквания към държавните служители в МВР. За да наложи обаче дисциплинарното наказание компетентният административен орган дължи съобразяване с установените за това със

ЗМВР (Глава шестнадесета) процесуални правила. Реализирането на дисциплинарна отговорност е обвързано с конкретни срокове, установени с чл. 225 ЗМВР. За извършване на тежко нарушение на служебната дисциплина, каквото представлява извършеното от Й. С. деяние, налагането на наказание е обвързано с двумесечен срок от откриване на нарушението, но в рамките на една година от извършването му ал. 2 на чл. 225 ЗМВР. Чл. 223, ал. 1, ал. 2 ППЗМВР определя, че дисциплинарното нарушение се счита за открито, когато органът, компетентен да наложи дисциплинарното наказание, е установил извършеното нарушение и самоличността на извършителя, а дисциплинарното нарушение е установено, когато материалите от дисциплинарното производство постъпят при компетентния дисциплинарно наказващ орган. Съобразявайки така дефинираните ограничения Съдът приема, че процесната Заповед № з - 1199/22.01.2014 г., с която е наложено наказание „уволнение“ е издадена значително време след изтичането на преклузивния двумесечен давностен срок, който е изтекъл на 02.12.2013 г. Директорът на СДВР е узнал за извършеното нарушение и за неговия автор дори преди датата на издаване на Заповед, рег. № з-15663/02.10.2013 г., с която е образувал дисциплинарно производство срещу държавния служител. Но дори датата 02.10.2013 г. да бъде приета за начална, от която е започнал да тече двумесечния срок, дисциплинарното наказание е следвало да бъде наложено най-късно до 02.12.2013 г. Удължаването на срока за извършване на дисциплинарното разследване е без правна стойност, защото директорът на СДВР не е компетентен да изменя установените със ЗМВР срокове. Законодателят е предвидил удължаване на срока единствено и само в хипотезите, очертани с ал. 3 и ал. 4 на чл. 225 ЗМВР: когато държавният служител е в законоустановен отпуск или му е наложена мярка за неотклонение „задържане под стража“ или „домашен арест“; когато дисциплинарното нарушение е и престъпление или административно нарушение. В първия случай двумесечния, респ. – едногодишния срок не текат, а във втория случай започват да текат от влизането в сила на присъдата или наказателното постановление. По настоящото дело ответникът не твърди и не е представил доказателства, посредством които да установи, че жалбоподателят е ползвал през периода 01.10.2013 г. – 21.01.2014 г. законоустановен отпуск или по отношение на него е била наложена по надлежния ред (независимо на какво основание) мярка за неотклонение „задържане под стража“ или „домашен арест“. Няма данни също, във връзка с въпросното ПТП да са му били предявени и повдигнати обвинения за деяния (деяние), съставляващи престъпление (престъпления) от общ характер. Липсват и доказателства за издадено наказателно постановление по реда на ЗАНН, за извършено нарушение по ЗДв.П. Тежестта да установи и докаже съществуването на фактическите обстоятелства, на които основава дисциплинарното си обвинение е на ответника. Такова доказване естествено следва да бъде осъществено в първоинстанционното съдебно производство. С изтичането на предвидения с разпоредбата на чл. 225, ал. 2 ЗМВР срок се е погасило материалното право на дисциплинарнонаказващия орган да издаде административен акт, с който да наложи дисциплинарно наказание на държавния служител в МВР. Издадената след 02.12.2013 г. Заповед № з - 1199/22.01.2014 г., с която е наложено наказание „уволнение“ се явява незаконосъобразна и подлежи на отмяна, на основание чл. 146, т. 3 АПК.

Водим от изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ, вр. ал. 1 АПК, Административен съд София - град, 14 $^{-ти}$ състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата от Й. С. С. издадената от временно назначен на длъжността „директор“ на Столичната дирекция на вътрешните работи - МВР ЗАПОВЕД № з - 1199/22.01.2014 г., с която на жалбоподателя - полицай, категория „Е” втора степен, в 08 Районно управление „Полиция“ е наложено дисциплинарно наказание „уволнение”.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: